

Szerelem a **CORONA** idején

fine
selection

A kötet írói

Agatha Keyguard

Büksi Zsuzsanna

Csoma-Lőrincz Tamara

D. Nevra

Kulcsár Kata

L. K. Patrícia

Ludacsek Noémi

Nagy Roxána

P. Molnár Petra

Rezeda Réka

Róbert Katalin

Sereg Gitta

Spirit Bliss

Sümegi Emília

Vasváry Csilla

Vinnai Klára

Tavi Kata

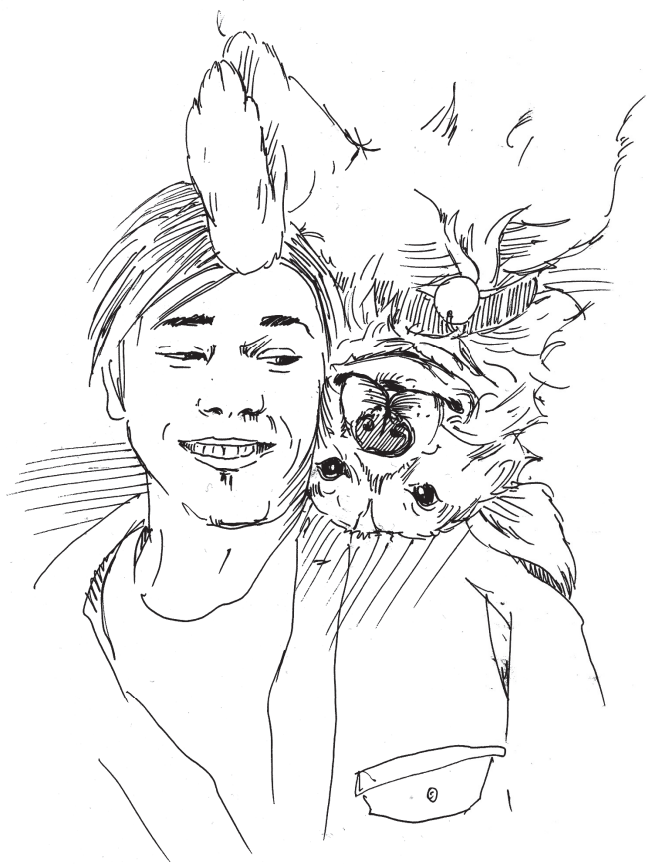
Szerelem a **CORONA** idején

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

RÓBERT KATALIN

Downdog

BASSZUS! Már elmúlt öt, a sportmelltartó viszont összecsavarodva tiltakozott az ellen, hogy magamra rángassam, úgyhogy le kellett venni és szépen széthajtogatni, hogy belepakoljam a mellemet végre. Az ember azt hinné, a karanténban nincsenek késések, mert időben ott teremhetsz mindenütt, elvégre csak egy kattintás a világ. Na, hát erre sikerült nagyon hamar rácáfolnom. Az online világban konkrétan gyakrabban kések el, mint a valóságban tettem, mert teljesen elvesztettem itthon az időérzékemet.

Gyanítom, hogy az első hét tavaszi szünete lehet a ludas, amikor a csajok hazamentek, én meg egyedül maradtam az albérletben, pedig Kriszti szerint ez pont jó alkalom lehetett volna, hogy mindent átbeszéljek a szüleimmel. Helyette azt választottam, hogy a kanapén fetrengék, és mivel nem kellett, de nem is lehetett semmit csinálni, a Netflix lett az új életem, az alvási ritmusom meg semmilyen összefüggést nem mutatott a nap járásával.

Mondjuk, akkoriban valamiért azt hittem, két vagy három hét alatt letudjuk ezt az egészet...

A melltartó gumis pántja csattant a lapockámon, még csak a karomra rángattam fel a pólót, de már odabotorkáltam a laptop elé, hogy minél előbb be tudjak jelentkezni. A szokásos lakótársi jógákat most már online tartottuk, és nem akartam tovább váratni őket. Gyorsan begépeltem a csetszoba nevét, amit Kriszti választott

– Downdog Girls –, és rányomtam az enterre, aztán próbáltam át-evickélni a pólón.

– Ez aztán a látványos belépő – szólalt meg egy hang. Egy férfihang. Összerezzenem, ettől nyakon karmoltam magam, aztán végre előtörtem a pólóból, mint úszó a víz alól, és megláttam a képernyőt.

Basszus!

A póló csőszálnak álcázta magát, úgyhogy a kamera telibe vehette a mellemet, amit alaposan összenyomott és feltuningolt az a hülye melltartó. Újat kellett volna venni már rég, de először a lakbérre ment el a pénzem, aztán meg bezárt a Decathlon...

De nem is ez sokkolt igazán, hanem hogy nem a lányok néznek szembe velem, hanem egy srác vigyorgó feje. Egy bénítóan helyes srác vigyorgó feje. Meg még egy másik srác is, aki pislogva vöröslött egy másik ablakban. *Ez meg mi a fene?!*

– Ti meg mit kerestek itt? – kérdeztem, és igyekeztem nagyon gyorsan lerángatni a pólót a helyére. Áruló módon domborodott, és a vigyori srác gyanúsán alacsonyan nézte a képernyőt, tuti nem a szememben gyönyörködött.

Kik ezek? Kriszti öccsei lennének? De a Krisztinek tizenéves öccsei vannak, ezek meg bőven korombelinek látszottak. Még a pirulós is. Csak valószínűleg nincs ahhoz szokva, hogy a pornón kívül mellek buggyannak a képernyőjére.

– Szóval? – fontam keresztbe a karomat. Ja, kicsit takargatni akartam magam.

– Mi mit keresünk itt? Éppen megbeszélést folytattunk, amikor te melleleg bevágódtál a képernyőnkre – röhögött a srác alaposan megnyomva a „melleleg” elejét. – Itt nekünk lenne okunk kérdezni, de igazad van, egy ilyen beugró után minden más mellékes... Mellelted már eltörpülünk.

– Kornél, elég... – szólt rá a pirulós a haverjára. Az felnevetett.

– De ez... a privát jogás csetszobánk a csajokkal... – Hát, ezt inkább csak magam elé motyogtam, és ránéztem az oldal tetején a szoba nevére. *Downdog*, eddig oké, de hol a *Girls*? Valószínűleg pont ott, ahol a lányok már elkezdhatték a mai órát, mert ennyit nyilván nem várnak rám.

– Lesztek többen is? Alig várom! – dőlt hátra jókedvűen Kornél.

Le kellett volna lépnem. Még akkor is, ha ez a srác rohadt helyes volt. De én hülye inkább alaposabban megnéztem, mert ha már mustrálgatás, legyen kölcsönös! Hú, nagyon világos volt a szeme és nagyon sötét a haja. Biztos a fények miatt.

– Biztos elírtál valamit... – szólalt meg a pirulós. És nagyon próbált nem nézni a képernyőre, pedig már minden testrészemet anyag fedte, ahogy illik.

Közben azért átmelegedett az arcom, mintha tíz lélegzetvétel óta tartanánk a lefelé néző kutyát. A saját képemre sandítottam, és bingó, tök vörös voltam. Oké, ez az egész hatalmas égés. Krisztivel szétröhögjük majd magunkat rajta, csak szakadjak el végre a srácoktól...

– De miért adtok jogás nevet a beszélgetéseknek? – kérdeztem illedelmes elköszönés és távozás helyett. Túl jól állt Kornélnak az a kaján mosoly.

– Hogy becsaljuk a jogás lányokat.

– Kuttyákat sétáltatunk – szólt közbe a másik srác.

– Tibikém, ne rontsd el a játékot... Még kicsit mókáztam volna a melles lánnyal.

Melles lány?

– Tájékoztatásul közlöm, minden lánynak van melle.

– Jogos, és ezért én igen hálás is vagyok a teremtnőnek. Vagy az evolúciónak.

Az égre emeltem a szemem.

– Nagyon sekélyes vagy... Milyen kutyákat sétáltattok?

– Idős gazdisokat.

– Tessék?

– Kornél nagymamájával kezdődött – árulkodott megint Tibi.

Szerintem meg akart szabadulni tőlem.

– Igen, a nagyfi nem merte levinni Cézárt, amikor elkezdődött a karantén, és a második napon, hogy elmentem hozzá, megkérdezte a fölötte lakó néni, hogy vállalnám-e az övét is. Aztán kitaláltam, hogy akkor már profin csinálom.

– Profin? – ismételtam, mert oké, nekem nincs kutyám, de mégis milyen profizmus kell két kutyus sétáltatásához?

– Készítettem egy appot.

– Idős embereknek? Mobiljuk sincs!

Kornél a fejét csóválta.

– Ne legyél olyan, mint az anyukám, Melinda... – Alaposan megnyomta a név elejét.

– Nem így hívnak.

– Jó, de még nem mutatkoztál be, szóval tippelgetek, Melba.

– Szóval, kik használják a te csodás appodat?

– Nyilván fiatalok. – Kornél megvonta a vállát. – Ha tudsz egy sétáltatásra váró kutyáról, bejelentheted. Vagy ha éppen ráérsz és önkénteskednél, megnézheted, akad-e csak rád váró kutya a környéken. Lehet vállalni pisikört a háztömb körül, meg futni is egy nagyot velük. Immunbetegek is használják amúgy. Bárki, aki veszélyeztetett. Vagy óvatos.

Ez... meglepő társadalmi érzékenységnek tűnt ahhoz képest, hogy ez a kék szemű srác megállás nélkül a mellemről beszélt. Mert az nem zavar, amire a fiúk gondolnak, amennyiben a fejükön belül marad.

– Na, elakadt a szavad, Melani, ugye?

– A nevem Natasa.

Kornél felvonta szemöldökét, és végigmért, mintha bizony ő dönthetne a nevemről, pedig ezt a lehetőséget már lekéste huszonkét évvel.

– Akkor most, hogy mindenki ismer mindenkit, visszatérhetnénk a megbeszéléshez? – rontotta el Tibi az online ismerkedés megható pillanatát. – Mert Luca vár.

– A barátnője – mutatott Kornél valahova a levegőbe, biztos a saját képernyőjén Tibi felé, de nálam a mécsesekre, amiket a jógahez gyűjtöttem.

A jóga!

– Nekem is dolgom lenne.

– Tudjuk, éppen jógázol. Ezért vagy ilyen jólöltözött...

– Nem vagy vicces – morogtam Kornélnak, de őt láthatóan egészen elszórakoztatta a saját humora, mert folyamatosan vigyorgott.

De most már el kell szakadnom a mosolyától, na!

Vajon neki is van barátnője, aki várja?

– Na... – szólt közbe Tibi figyelmeztetőn. Esküszöm, tiszta hangulatgyilkos!

– Menj, csinálj pár ásítást... Lefelé meg felfelé nézőt is.

– Ászanát, te marha... – motyogtam, és még láttam, ahogy Kornél belemosolyog a kamerába, aztán kiléptem a beszélgetésből.

És ezúttal nagyon figyeltem, hogy mit írok be, amikor beléptem újra.

– Csajok, nem hiszitek el, mennyire beégtem! – robbantam be a jógaóra közepére.

Kriszti állandóan győzködött, hogy menjek vissza a *Downdog* cset-szobába, én meg arra hivatkoztam, hogy semmi időm, mert éppen beindult a szakdolgozatszezon, és ha nem a saját óráimon ültem, akkor mások statisztikái fölött görnyedtem.

De igazából egyszer visszamentem. Sminkeltem, felvettem egy csinos felsőt, és a torkomban dobogott a szívem. És nyilván nem volt ott senki, szóval csak magamat bámulhattam az üres képernyőn. Fél óra után adtam fel. Ez már volt annyira ciki, hogy ne meséljem el még Krisztinek se.

Leginkább persze magamra voltam dühös, amiért álmodozni kezdek egyetlen idióta beszélgetés alapján egy srácról, akihez semmi közöm. Ennyire azért nem szoktam megőrülni, csak éppen kezdett sok lenni, hogy öt hete az volt minden személyes interakcióm, hogy köszöntünk egymásnak a bolti eladóval. Kriszti azért ment haza, mert segíteni akart az öccseinek a tanulásban, Zitát meg hazaédesgették a kert és a Balaton-part ígéretével. Maradtam egyedül.

Anyuék persze engem is hívtak, de úgy éreztem, ha hetekre összezáródom velük, a végén én is kifutok örökre a világból a hazugságaik meg elhallgatásaik miatt. Vagy ha meg nem bírom tovább, akkor azért, mert végre szóba hozom Lénát. Karácsony óta újra állandóan Léna járt az eszemben, de most már volt annyi eszem, hogy visszanyeljem. Még emlékszem, milyen szemrehányó keserűséggel nézett rám anyu korábban, ha kérdeztem róla. Ez egy karanténos összezáródással karöltve tuti kicsinál.

Szóval Tanúra, az albérlet-cicánkra hivatkoztam, akit tavaly nyáron találtunk és fogadtunk be, és maradtam itthon. Ami eleinte szuper ötletnek tűnt. Enyém a ház, nincs fürdőbeosztás, elfogyó meleg víz, egyezkedés a hűtő tartalmáról. Aztán nyomasztó lett. Aztán marha szar.

Csak ez lehet a magyarázat arra, hogy letöltöttem a Downdog apot. Biztosan nem Kornél miatt csináltam, mert mégis hogyan kerülhetnék a fejlesztő közelébe azzal, hogy használni kezdek egy apot? Hacsak úgy nem, hogy írok a hozzá tartozó csetbe.

Amúgy tök korrekt volt az alkalmazás. Rögtön bemérte, hogy hol tartózkodom, a kutyákról meg mindenféle alapadatot meg lehetett tudni a mérettől kezdve az aktivitási igényig. És még az oltási könyvéket is be kellett fotózni. De azért megálmodtam az évszázad kérdését, és elküldtem az **írj nekünk** menüpont alatt. Statisztikai adatokat próbáltam szerezni, mert igazából jól jött az egyik egyetemi tárgyamhoz.

– Mi vagy te, valami újságíró? Mert akkor kikérem magamnak, hogy nem a személyem iránt érdeklődsz – írta vissza Kornél, ami azért meglepően laza stílusnak tűnt ilyen hivatalos minőségben.

– Ne reménykedj, nem foglak egyetlen portálon sem isteníteni.

– Akkor? Meguntad a lefelé néző kutyás ásitást?

Felvontam a szemöldököm. És elküldtem pár kérdőjelet is, amire Kornél röhögő emojikkal felelt.

– Feltöltöttél fotót a regisztrálásnál, Natasa. Igaz, nem a melledről, de még egész jó az arcmemóriám.

Ó...

Nem tudtam, mit írjak vissza, mert kezdett kínos lenni a dolog, de Kornél nem állt le.

– Szóval, akarsz kutyát is sétáltatni, vagy ipari kémkedésen kaptalak?

– Akarok... – válaszoltam, és örültem, hogy ezúttal nincs kamera, mert tök forró volt az arcom, és a torkomban kezdett verni a szívem. Tutira csak a karantén meg a társadalmi távolságtartás miatt reagálom túl ezt az egészet!

– Egész közel vagy a nagyimhoz. Csatlakoznál? Már a szomszéd szomszédja is lecsapott rám.

– Látom, nagyon kapós vagy az idős hölgyek körében...

– Legalább nekik bejövök.

Nem írtam vissza, hogy nekem is. Egy nőnek legyen tartása!

Másnap délutánra rájöttem, miért olyan ígéző az arab nők szeme: ha semmi mást nem mutathatsz meg, nagyon is odateszed magad a szemed kifestésekor... A Hamzsabégi út sarkán vártam Kornélra, belelegeztem a vasúti töltés mellett virágzó fák illatát, remegett a kezem, szóval zsebre dugtam, és próbáltam nagyon nyugodtnak és nagyon lazának tűnni, de izzadtam a bőrdzsekimben, aztán meg fázott a megizzadt hátam, amikor levettem a dzsekit.

– Rám vársz? – jött a hátam mögül a jókedvű kérdés. Sietve megfordultam, és megláttam Kornélt. Magasabb volt, mint képzeltem, nyúlánk és vékony. Házilag varrt maszkot viselt, talán a nagyjja munkája, sajnos kitakarta az arca nagyját. De látszott, hogy a haja sötétbarna és a szeme nem is kék, hanem zöld, egészen világos, az a nem-bírsz-máshova-nézni típus, sötét pillákkal. Nem lenne szabad, hogy a srácnak, akivel randizom, szebb szeme legyen, mint nekem.

Habár senki se mondta, hogy ez randi...

Mivel Kornél szemére bambultam, láttam, hogy felméri a mellemet.

– Helló, az arcom itt van – intettem felfelé.

– Ja, ja, csak éppen semmi sem látszik belőle, és biztosra akartam menni. De a vehemenciaszint alapján jó helyen járok.

Ó. Levettem a napszemüvegemet, ami a maszkkal meg a frufrummal együtt végül is tényleg totál kitakarta az arcomat, és hagytam,

hogy Kornél megcsodálhassa a sminkelési képességemet. Elvigyorgott, legalábbis a szeme körüli ráncok erre engedtek következtetni.

– Mehetünk?

A nagyija az egyik közeli panelben lakott, Kornél adott kézferőtlenítőt, mielőtt bementünk volna. Cézár német juhásznak tűnt, mindkettőnkre felugrált, és csak azért nem nyalt össze, mert Kornél rászólt. A nagyinak meg csupa mosoly volt az arca, és egész kiselőadást tartott arról, amire Cézár sétáltatása közben figyelniünk kell. Gyanítottam, hogy engem célzott a sok mondandóval, mert Kornélnak már volt tapasztalata, szóval igyekeztem értelmes fejet vágni és úgy bólogatni, hogy mindenki biztosra vegye, mosolygok a maszk mögött.

– Kedves lány a barátnőd – mondta a nagyi, amikor már indulni készültünk.

Egy pillanatra lélegezni is elfelejtettem, de Kornél nem javította ki, hogy nem vagyok senkije. Én sem.

A végén két kutyával andalogtunk el a Szerémi útnál lévő kutya-futtatóig. A nap ezerrel sütött, a maszk alatt befűlledt az arcom, gondolatban vállon veregettem magam, hogy nem kentem fel semmi alapozót, aztán kerestem egy botot, amit hajigálhatok a kutyámnak. Elég jó fej volt, mert lehet, hogy hülyének nézett, amiért állandóan elhagyom a tárgyaimat, de mindig kedvesen visszahozta, és letette a lábamhoz. Hasznos egy ilyen türelmes jószág.

Kornél az agility pályával szórakoztatta magát meg Cézárt, a madarak fütyörésztek, a levegő friss volt, és amikor már nagyon kifuldaltam ebben a maszkos bothajigálásban, és leültem egy padra, a kutya elém telepedett, és esküszöm, vigyorgott! Kis idő múlva Kornél is levetette magát a padra, tisztos távolságra, persze. Elégedetten sóhajtott.

– Kijátszottad magad? – néztem rá a szemem sarkából.

– Hé, csakis Cézár miatt csináltam!

– Nagyon önzetlen vagy – mosolyogtam. Kornél hunyorogva nézegette a fejünk felett a friss leveleket.

– Rengetegen szónokolnak arról, hogy segíteni kell másokat, hát én tettem is valamit. Nem hiszek a „majd”-okban. Nem hiszek a kivárásban. Lépní kell. Ebben hiszek.

Tetszett a hozzáállása, de mondjuk azon nem akartam eltöprengeni, én mennyi dologra mondom, hogy „majd”. Fontos dolgokra is. Erről nyilván megint Léna jutott eszembe, meg az is, amit Klári néni mesélt róla. Pedig tudom, hogy ezen már nem lehet változtatni, tudom, hogy csak fájdalmat okoznék anyuéknak, ha szóba hoznám. Mégis tiltakozón összerándult a gyomrom, mintha nem bírna több visszanyelt szót, több titkot befogadni.

– Nem sétálunk még egyet velük, mielőtt visszamennénk? – kérdeztem, hogy eltereljem a gondolataimat.

– Hova sietsz?

– Melózni... Szakdolgozatleadási határidő van, ilyenkor aztán megtalálnak... – Olyan gyorsan szaladt ki a számon a mondat, hogy csak később ébredtem rá, Kornél nem is tudja, mit csinálok. És nem is biztos, hogy el akarnám mondani neki...

– Könyvkötészettel foglalkozol, vagy mi?

– Nem éppen... – Megvakartam a halálédes keverék lelógó fülét, mire hálásan megnyalta a kezemet. Cézár is sorba állt egy kis törődésért. Megadtam neki.

– Szóval? – Kornél fejéből nem verte ki a kutyacsaholás a munkámat.

– Statisztikai elemzéseket készítek diákoknak.

– Úgy érted, mások helyett írod a beadandókat?

Fújtam egyet. Na, ezért nem beszélek szívesen a munkáról. A keverék visszalopózott a kezem alá, én meg az ujjaimat néztem, ahogy a fültövén matatnak. Nem mintha szégyellnem kellene...

– Nem ötletelek, nem írok elméletet és nem gyűjtök adatot senki helyett. De elbánok az adatelemző szoftverekkel, és képes vagyok a számokat mondatokká alakítani.

– Hogyhogy?

– Statisztikát tanulok mesterszakon. Egy csomó diáknak ezek gondot okoznak. Képesek lekérdezni neten egy kérdőívet, de nem tudják aztán kielemezni. Miért ne segítenék?

– Ha még keresel is vele... – tette hozzá Kornél, de nem volt a hangjában ítélkezés. – Ezek szerint az az üzenet a statisztikákról nem kamu volt?

Keresztbe fontam a karom.

– Miért keresnélek meg kamu kérésekkel?

– Hogy szóba elegyedjünk – vigyorgott Kornél. Csupa ránc lett a szeme mellett a bőre a mosolytól, nekem eszembe jutott a neveztése a csetszobából. Úgy döntöttem, nem kommentálok a feltevését.

– Az egyik tantárgyamhoz jól jönne.

– Akkor átgondolom, mit tehetek – kacsintott rám Kornél.

Ettől fogva Kornéllal két-három naponta találkoztunk, és mintha egyszerre léteztem volna egy történelmi romantikus regényben és egy sci-fiben. Személyesen a 19. században jártunk (egy álarcosbálon): tartottuk a távolságot, nem érintettük meg egymást, sokszor még kesztyűt is viseltünk, és csak bámultuk a másikat. Egyre kifejezőbben. Másfelől viszont naponta videócsateltünk, és szerettem látni a mosolyát, imádtam, ahogy magyarázott a fejlesztői munkákról, a kutyákról, a

számítógépes játékokról, amikben órákra képes elveszni, és imádtam, ahogy kérdezett mindarról, ami engem érdekel – de közben meg túl modernnek tűnt ez a videós kapcsolat, mert egyre jobban hiányzott, hogy megérinthessem.

Nyolcadik hete tartott a karantén, már rávettem magam a jóga mellett a futásra is, mert a szekrény tetejéről a nyakamba pottyant egy öt éves, sosem használt futócipő, és ezt égi jelnek tekintettem. Krisztivel és a csajokkal is rendszeresen videóztunk – jógán kívül is –, meg persze Kornéllal is, ennek ellenére kezdtem úgy érezni, hogy még anyuékat és minden velük járó kényelmetlenséget is bevállalnék egy ölelésért.

És voltam olyan őszinte állapotban, hogy ezt még Kornéllal is közöljem, amikor felhívott.

– Hm... – Elkomolyodott és néhány pillanatig töprengően nézett rám. Beleborzongtam a tekintetébe, és nagyon reméltem, hogy mindjárt bedob egy poént arról, milyen szívesen megölelné. – Miért is nem mentél haza? – kérdezte helyette.

– Mert nélkülem nem bírál el az idős hölgyekkel meg a kutyáikkal.

– Egy kis mellékes a munka meg a sulis mellé? – vágta rá, és csak az égre emeltem a szemem, amikor megnyomta a „mell” szótagokat. Aztán sokkal lágyabban tette hozzá: – Azért minden oké otthon?

Beharaptam az ajkam. Semmi sem volt oké. Karácsony óta nem jártam otthon, és olyan rövidre fogtam a hívásokat anyuékkal, amennyire csak lehetett. Persze anyu amúgy is a mestere volt annak, hogy hétköznapi témákról csevegjen, és hallgasson arról, ami fáj vagy igazán fontos lenne. Csakhogy ez a hallgatás a teljes karácsony alatt fojtogatott. Jobban, mint miután Léna elment. Mert ez már a saját hallgatásom is volt.

– Natti?

Felkaptam a fejem.

– Miért hívsz így? – kérdeztem, és gombóc gyűlt a torkomba. Senki sem becézett így... Lénán kívül.

– Mert a melles lányt nem szeretted, gondoltam, újítok... – mosolygott Kornél, de nem reagáltam, úgyhogy visszatért a komoly arca. – Mi a baj?

– A nővérem hívott így.

Kornél meglepetten bámult egyenesen a kamerába. Már látta a karácsonyi családi képet, amin bejelöltek Facebookon, és hallott is egy-két otthoni sztorit. Meg persze megosztottuk egymással, hogy kinek hol vészeli át a családja a járványt. Szóval okkal csodálkozott.

– Van egy nővéred? Mennyivel idősebb?

– Tizenkét évvel.

– És ő hol van?

Sóhajtottam. De már belekezdtem, szóval nem hátrálhatok ki.

– Nem tudom – ismertem be.

– Tessék?

– Elment.

– Mikor?

– Elsős korunkban. Nekem általános, neki egyetemen első.

– Mármint elment egyetemre?

– Nem. Elment az életünkől. Összecuccolt egy hétvégén, amíg a szüleimmel a cirkuszban voltunk. Ő vette nekünk a jegyet. Hazajöttünk, és üres volt a szobája.

Kornél közelebb hajolt a kamerához, mintha hozzám akarna hajolni, mintha meg akarná érteni, hogy miről beszélek.

– Mi történt?

– Időrendben kéred a sztorit, vagy így, hogy már mindent tudok?
– Nem bírtam a kamerába bámulni, inkább lepillantottam a kezemre. Most jöttem rá, hogy remeg. – Eléggé kikészültem. És soha többé nem mentem cirkuszbá. Anyuék minden követ megmozgattak, de Léna lecserélte a mobilját, hibaüzenet jött a mélcíméről, minden. Szerintem a nevét is megváltoztatta. A rendőrség szerint meg felnőtt volt, beszámítható és láthatóan nem rabolták el.

– De miért?

– Hiszed vagy sem, de majdnem tizenhat évig fogalmam sem volt róla. Egyetlenegyszer találkoztam vele utána, egy szeptemberi délutánon ott volt a napközis teremben. Hozott fánkot. Sokáig ölelt. Kérdeztem, hogy miért ment el, és akkor azt mondta, azért, mert anyuék hazugok. Én meg egy hatéves kis hülye voltam, rávágtam, hogy ő a hazug, és ha ilyeneket mond, többet látni sem akarom.

– És akkor többet nem is láttad? – Kornél a fejét csóválta, amikor nemet intettem. – Rákérdeztél a szüleidnél?

– Ugyan! Klári néni mesélte el idén karácsonykor. A szomszédunk, kilencven múlt, átmentem hozzá takarítani. Ő mesélt arról, hogy Lénát örökbe fogadták.

– A szüleid?

Bólintottam.

– És nem mondták el nektek?

– Azt hitték, nem lehet gyerekük, azt hitték, ez lesz a jó megoldás.

– Te is...?

– Nem. Évekkel később én lettem. Klári néni szerint meglepetés volt.

– De mit mondtak neked a szüleid, amikor a nővéred elment?

– Semmit.

Kornélon láttam, hogy nehezen tudja elképzelni, pedig ez az igazság. Soha többé nem beszélünk Lénáról. Egy darabig próbálkoztam, de apu azt mondta, ha nem akarom, hogy anyunak rossz legyen, ne beszéljek erről. És én nem akartam. Léna látogatását már fel se hoztam.

– És most? Mit mondtak, miután megtudtad az igazságot?

Keserű nevetés kaparta a torkom. Megint a kezemet bámultam, az egymásba kapaszkodó ujjaimat. Bárcsak valakinek megfoghatnám most a kezét...

– Nem beszélted meg a szüleiddel – értette meg Kornél.

– Azt gondoltam, ez már elmúlt. Mire lenne jó elszúrni az ünnepet?

– Valaki végre nem söpörné szőnyeg alá a dolgokat. Ez a hallgatás nem tesz jót nektek. Hogy beszélgetsz úgy velük, hogy van köztetek egy ekkora titok?

– Leginkább sehogy. A karácsonyt valahogy kihúztam. A saját papírjaimat előkutattam anyu szekrényének a mélyéről, hogy biztosan lássam, Klári néni nem tévedett. Aztán azóta nem voltam otthon.

Kornél hallgatott, de olyan hosszan, hogy fellestem, nem fagyott-e le a net. De nem, mert összevont szemöldökkel nézett a kamerába. A tekintete vallomásra késztetett:

– Azért nem mentem haza, mert nem akarok hallgatni sem, de még nem állok készen arra sem, hogy megbeszéljük.

– Nem állsz készen? Lehet, hogy tudják, hol a nővéred...

– Biztosan nem. És... szembesíteni akarom őket ezzel az egésszel, de... még nem most. Majd. Majd, ha már nem lesz nehéz.

– Ez mindig nehéz lesz. Minél tovább teszel úgy, mintha nem tudnád, annál nehezebb.

Nem tudtam, erre mit mondjak. Szar volt így is, úgy is.

– És a nővéred? Szeretnéd megkeresni?

– Hogy tudnám?

– Hát, ez a netkorszak. Ha van róla egy képed, valami arcfelismerő program akár meg is találhatja. Vagy elindíthatnál egy keresést, leírhatnád a körülményeket, megosztanák vagy százezren, mert az ilyen megható sztoriknál mindenki nagyon akar segíteni, és egyszer csak rád írna a nővéred.

Fáradtan csóváltam meg a fejem. Újra éreztem a döbbenetet, amit Klári néni története váltott ki. És a csalódottságot. Azt a gyilkos, keverseres csalódottságot. Tényleg hazugok. Anyuék tényleg hazugok, és én őket választottam, nem Lénát.

– Van róla képed? – kérdezte Kornél. Az íróasztal melletti parafa táblán tartottam egy fotót. Karácsonykor találtam ezt is, amikor feltúrtam mindent. Ovis farsangon készült, fél évvel azelőtt, hogy Léna az egyetemi beiratkozás miatt megtalálta volna a papírjait, és... cirkusjegyet vett volna nekünk. A kamerába tartottam.

– Tök jó kép. Úgy értem, jó a minősége, és ő meg már szinte felnőtt rajta. Ezzel jók az esélyeink. Megpróbáljuk a keresést? Szívesen segítek neked. Meg jó alkalom arra is, hogy a szüleiddel beszélj.

– Köszí, kedves vagy – motyogtam. – És örülök, hogy segítesz. De ez a szüleimmel az én harcom.

– Persze, jogos. Én csak azt mondom, hogy akkor vívd meg. Bólogattam.

Kornél kérésére befotóztam a képet, és átküldtem neki, de kissé elvarázsoltnak tűnhettem, mert hamarosan elköszönt.

– A nővéred szerintem boldog lenne, ha tudná, hogy keresed – mondta még. – Szerintem érdemes belevágni.

– Érdekes? – Nem tudtam. Az én nevem nem változott, és most már felnőttem. Léna mégsem jelentkezett soha.

Két nappal később Kriszti rám írt:

– Na, végre rászántad magad?

Éppen egy utolsó pillanatban hozzám vágott – így aztán gyorsasági feláras – elemzést végeztem, és nem nagyon tudtam, mire szánhattam végre rá magam. Aztán Kriszti átküldte a linket, de percekig nem bírtam felfogni, amit látok.

„Keresem a nővérem”, ez volt a cím a kép alatt, amit tényleg én küldtem át Kornélnak, de nem, rohadtul nem ezért! És ott sorakoztak olyan infók is, amiket nem azzal a céllal meséltem el neki, hogy megható szöveget kreáljon belőle. A nevemben. Az *én* nevemben, basszus!

A fülemben dobolt a szívem, mire a végére értem, és nevetséges módon zavart, milyen giccses mondatokat ad a számba: „Az emberek annyi mindent megosztanak a Facebookon, de ennek tényleg lehet értelme, lehet, hogy éppen te segíted egy család újraegyesülését.”

De gáz! Nem mintha a stílus lenne a lényeg, de... *Basszus már!*

Remegett a kezem, amikor felemeltem a telefont. Azonnal fel akartam hívni Kornélt, de fogalmam se volt, mit mondhatnék neki. Ez a szar már pörgött a neten, több ezer megosztásnál tartott, pedig tíz órája volt csak fenn. Akkor most állítsam le? De nem ez a lényeg, rohadtul nem ez a lényeg.

– Beszélnem kell veled – írtam Kornélnak, aztán ránéztem az órára. A supersürgős munka kitartóan várt, szóval hozzátettem: – Három óra múlva, mert valamit le kell adnom.

– A tiéd vagyok, amikor csak akarod.

Néztem a választ. Még egy kacintós emotit is mögé tett. Ez nem tudja. Rohadtul nem tudja, hogy dühös vagyok.

Felszívtam magam, és befejeztem azt, amiért pénzt is kapok, aztán hívtam csak Kornélt. Belevigyorgott a kamerába.

– Mi ez? – tartottam a kamera elé a mobilomat, amin még ott volt a képünk Lénával.

– Meglepetés...? – Kornél hangjában most már bizonytalanság csendült.

– Mi a fenét képzeltél?! Ki engedte ezt meg?!

– Csak segíteni akartam...

– Én nem kértem a segítségedet!

– De... Úgy tűnt, kicsit szeretnéd...

– Mégis miből? Hogy nem mondtam azt „ne, Kornél, ne lopd el a családi fotómat és csinálj belőle drámát a neten”? Akkor ez már engedély, vagy mi?

Kornél félrekapta a tekintetét, nyelt egyet, aztán visszafordult a képernyő felé.

– Jót akartam. Láttam, hogy szarul érzed így magad. Néha elég csak egy kis lökés, hogy túljussanak az emberek a bizonytalankodáson, és...

– Senki se kérte, hogy engem lökdöss – sziszegtem.

– Oké, ez nem videótéma, ez így nem jó! Beszéljük meg személyesen. Találkozzunk, kérlek. Bárhol.

Összeszorult a torkom, könnyek gyűltek a szemembe.

– Ne. Nem akarlak látni.

– Jó, aludj rá egyet, és...

– Nem. Soha többé nem akarlak látni. Visszaéltél azzal, amit elmondtam neked.

– De jót akartam!

– Nem számít.

Kornél a képernyőre bámult, gondolom, az arcomra. Rohadt szar, hogy nem tudtunk egymás szemébe nézni, de lehet, hogy jobb, mert felrúgtam volna minden kötelező távolságtartást, és kikapartam volna a szemét, ha most élőben látom.

Megremegett az ajka.

– Natasa, beszéljünk holnap.

– Nem. Nem akarok beszélni veled.

– De én...

– Mondom, nem!

Kornél nyelt egyet. Vörös foltok gyúltak az arcán.

– Bocsánat.

Nem feleltem, csak kinyomtam a hívást. Égett a szemem, könnyek sója és csalódás keserősége ült meg a nyelvemen. Dühös akartam lenni. De egyszerűen csak rohadtul fájt.

Több jógaórát tartottunk a csajokkal, de a kedvemért átneveztük a csoportot *Yogi Girls*-re. Elvállaltam BA-s közgazdászhallgatók statisztika korrepetálását, úgylis közeledett az év vége meg a vizsgák. Szétfagytam a hirtelen jött hidegben, de eljártam futni, még kutyát is futtattam, de szigorúan telefonon egyeztettem a gazdájával, mert rá se bírtam nézni a Downtogra.

Teltek a napok, és Kornél nem keresett. Egyszerre voltam hálás és dühös.

Gyűlöltem, hogy minden második gondolatomban ott van. Gyűlöltem, hogy most bezzeg nem próbálja feszegetni a határait. És örültem, hogy legalább most megértette, hogy nem akarom.

De mégsem bírtam teljesen elengedni.

Bassza meg, hogy elrontotta, bassza meg, hogy csalódást okozott. Bassza meg, hogy hiányzik.

Alig ettem és még többet jógáztam. És nagyon figyeltem, hogy ne csússzak el a saját és a pénzért írt beadandókkal.

Aztán egy nap kaptam egy üzenetet. Ennyi volt: „Szerintem a feleségemet keresed.”

Megszédültem, annyira gyorsan kezdett verni a szívem.

Már biztos voltam benne, hogy Kornél bejegyzése nem fog célt érni. Talán le is törölte. Nem jártam utána. És annak sem, hogy anyuékhoz eljutott-e a híre. A szokásos szombati videóhíváson időjárásról és idényszöldségekről beszélgettünk. Pont úgy, mint előtte. Néha úgy éreztem, feszültebbek a csendek, de persze tévedhettem.

És akkor most itt volt ez a pasi az üzenetével. Az adatlapján látszott közös kép a feleségével. Láttam rajta Léna vonásait, de olyan más is volt közben. Komoly. Felnőtt. Feleség. Anya.

Összeszorult a torkom.

Kiderült, hogy Léna nincs fent semmilyen közösségi oldalon, még álnéven vagy kép nélkül sem. De a férje szólt neki, és másnapra megbeszéltünk egy videóhívást. Mást nem is lehetett volna, elvégre még tartottak a kijárási korlátozások.

Videóhívás. Látni fogom a nővéremet. Nem bírtam aludni, nem bírtam nyugton maradni, nem bírtam a jógaival lekötni magam.

Kornél... Vágytam rá, hogy elmondjam mindezt Kornélnek, de nem hívtam fel. Mégis mit segít kettőnkön, ha elmondom neki? Attól még visszaélt a bizalmammal. Most legyen hálás?

És aztán eljött végre a másnap este. Csörgött a telefonom, remeggett és nyirkos volt a kezem. Bámultam a képernyőre. Túl kicsit volt,

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Tartalom

Róbert Katalin	<i>Downdog</i>	5
Büksi Zsuzsanna	<i>Karanténszerelem</i>	37
Ludacsek Noémi	<i>Liliom a cserépben</i>	71
Csoma-Lőrincz Tamara	<i>Hány fokos a tökéletes Neo Citran?</i>	103
P. Molnár Petra	<i>Időzárt szív</i>	129
Rezeda Réka	<i>Összetört dolgok</i>	155
Agatha Keyguard	<i>Üvegre írt szavak</i>	183
Vinnai Klára	<i>Gyalog d4</i>	211
D. Nevra	<i>Ez nem szerelem, de tényleg</i>	235
Spirit Bliss	<i>Maguknak valók, egymásnak valók</i>	263
Kulcsár Kata	<i>Deus ex machina gondozó módra</i>	285
Vasváry Csilla	<i>Lány a smink alatt</i>	295
Sümegei Emília	<i>A jövő ígérete</i>	323
Sereg Gitta	<i>Ki kell mondanom</i>	349
Tavi Kata	<i>Hirtelen szívek</i>	379
L. K. Patrícia	<i>Újra. Megint. Mindig.</i>	407
Nagy Roxána	<i>Vaktérkép</i>	427